

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1592/2024
10.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Јеленом Паравиња, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Дарка Ђорђевића и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Дарка Ђорђевића – адвоката Владимира Бељанског и Слободана Бељанског и браниоца окривљеног Ненада Стојчевића – адвоката Александра Шћекића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 1К. 1/17 од 14.03.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 400/24 од 28.08.2024. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Дарка Ђорђевића – адвоката Владимира Бељанског и Слободана Бељанског, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 1К. 1/17 од 14.03.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 400/24 од 28.08.2024. године.

II

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Стојчевића – адвоката Александра Шћекића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 1К. 1/17 од 14.03.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 400/24 од 28.08.2024. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу 1К. 1/17 од 14.03.2024. године окривљени Дарко Ђорђевић, Ненад Живковић и Ненад Стојчевић оглашени су кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези става 1. КЗ („Службени гласник Републике Србије“ број 72/09) и осуђени на казне затвора и то окривљени Дарко Ђорђевић и окривљени Ненад Живковић у трајању од по 5 година, а окривљени Ненад Стојчевић у трајању од 6 година. Окривљеном Ненаду Живковићу је на основу члана 246. став 7. и члана 87. Кривичног законика изречена мера безбедности одузимање предмета и одлучено је и о трошковима кривичног поступка.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Шапцу, те бранилаца окривљених Дарка Ђорђевића, Ненада Живковића и Ненада Стојчевића, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 400/24 од 28.08.2024. године жалбе одбио као неосноване, а првостепену пресуду потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци:

- окривљеног Дарка Ђорђевића – адвокати Владимир Бељански и Слободан Бељански, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде у целини или у односу на окривљеног Дарка Ђорђевића и предмет врати првостепеном или апелационом суду, с наредбом да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем и

- окривљеног Ненада Стојчевића – адвокат Александар Шћекић због повреде закона, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости јавном тужиоцу Врховног јавног тужилаштва, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Дарка Ђорђевића – адвоката Владимира Бељанског и Слободана Бељанског је неоснован, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Стојчевића – адвоката Александра Шћекића неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Браниоци окривљеног Дарка Ђорђевића захтевом наводе да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати, а с обзиром на друге доказе је очигледно да без тих доказа исте пресуде не би биле донете, указујући на повреду члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. С тим у вези браниоци окривљеног Дарка Ђорђевића, пре свега, наводе да незаконит доказ представљају искази полицијских службеника АА и ББ којима они описују сопствену акцију праћења окривљених до куће у селу ..., на основу чега су сутрадан добили наредбу за претрес, а коју оба нижестепена суда не сматрају посебном доказном радњом, већ редовном активношћу полиције предузетој у складу са одредбом члана 286. став 1. и 2. ЗКП и члану 47. став 2. тачка 3) и члана 50. став 2. Закона о полицији, за коју није било потребно да је одреди суд. Надаље захтевом браниоци окривљеног цитирају и анализирају одредбу члана 286. став 1, 2. и 3. ЗКП, те члана 47. став 2. тачка 3. и члана 50. став 2. Закона о полицији, сматрајући да праћење и опсервирање којим су службена лица полиције ББ и АА спровели без предлога јавног тужиоца и налога суда, само по себи, а у оквиру сведочења ових лица о садржају таквих мера и радњи представљају незаконите доказе које је суд био дужан да издвоји из списка, јер без тих доказа не би била донета иста пресуда, па издвајајући из контекста образложења првостепене пресуде, делове пресуде којима поткрепљује своје захтевом изнете тврдње, степенује вредност и важност радњи државних органа и сматра да суд релативизује посебне доказне радње.

Такође браниоци окривљеног Дарка Ђорђевића истичу и да је записник о претресу од 19.02.2016. године незаконит због тога што га није потписао један од сведока претреса који нема кажипрст на десној руци и да изостанак приговора након извођења наведеног доказа на главном претресу не конвалидира недозвољену и противзакониту процесну радњу.

На исту повреду кривичног закона са истоветним образложењем одбрана окривљеног Дарка Ђорђевића указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је оценио ове жалбене наводе неоснованим и о томе на странама 4, 5 и 6 образложења своје одлуке, изнео довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Браниоци окривљеног Дарка Ђорђевића у захтеву за заштиту законитости указујући такође на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, означавају као незаконит доказ и записник о првом саслушању окривљеног Дарка Ђорђевића пред Вишим јавним тужиоцем у Шапцу од 11.04.2016. године наводећи да окривљеном Дарку Ђорђевићу пре саслушања није достављена наредба о спровођењу истраге, нити му је омогућено да прочита кривичну пријаву, нити да се упозна са налазом и мишљењем вештака и записником о увиђају.

Међутим, из записника о саслушању окривљеног Дарка Ђорђевића сачињеног 11.04.2016. године у ВЈТ Шабац, произилази да је окривљеном чијем је саслушању присуствовао бранилац адвокат Јована Д. Ђорђевић, а којим је саслушаван на околност

извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. КЗ, окривљени поучен о правима у кривичном поступку из члана 68. став 1. ЗКП што је констатовано у предметном записнику, као и изјава окривљеног да је разумео шта му се ставља на терет и то да је његовом саслушању присуствовао ангажовани бранилац адвокат Јована Ђорђевић, у чијем присуству је окривљени давао свој исказ, што је такође констатовано на записнику. Окривљени је своју изјаву да на наведени записник нема приговор, дао на самом записнику, као и изјаву да му је записник гласно диктиран и да га је признао за свој и потписао и то како окривљени тако и бранилац адвокат Јована Ђорђевић.

Из списка произилази да је у смислу одредбе члана 68. став 1. тачка 6) ЗКП окривљеном предочено да има право да непосредно пре првог саслушања прочита кривичну пријаву, записник о увиђају и налаз и мишљење вештака, али окривљени исто није искористио.

Врховни суд налази да претходно наведена упозорења која су дата окривљеном Дарку Ђорђевићу од стране органа поступка и његова изјашњења у присуству браниоца, у конкретном случају испуњавају стандарде прописане одредбом члана 85. ЗКП, па наведени записник од 11.04.2016. године сачињен пред ВЈТ Шабац, супротно наводима захтева, представља законит доказ на коме се пресуда у смислу одредбе Законика о кривичном поступку може заснивати.

Имајући у виду наведено побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног Дарка Ђорђевића – адвоката Владимира Бељанског и Слободана Бељанског, због чега је Врховни суд, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП одлучио као у ставу првом изреке пресуде и захтев одбио као неоснован.

Бранилац окривљеног Ненада Стојчевића – адвокат Александар Шћекић захтевом за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама повређен закон јер су судови на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци погрешно применили закон, а да чињенично стање утврђено у првостепеном поступку одговара кривичном делу неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. КЗ, јер се очигледно ради о узгајању психоактивне конопље, а не о производњи опојне дроге како је то наведено у првостепеној пресуди. Такође захтевом наводи да нижестепени судови нису применили члан 112. став 15. КЗ који прописује да се опојним дрогама сматрају супстанце или препарати који су законом или другим прописом заснованим на закону проглашени за опојне дроге и остале психоактивне контролисане супстанце које једино у смислу Кривичног законика могу бити сматране опојним дрогама, уз цитирање одредби Списка психоактивних контролисаних супстанци и указивање да се опојном дрогом сматра Канабис, а не биљка „*Canabis sativa*“. Иако бранилац окривљеног Ненада Стојчевића не нумерише повреде закона на које захтевом за заштиту законитости указује, из захтевом наведених тврдњи произилази да је поднет због повреде одредбе члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Стојчевића – адвоката Александра Шћекића су од стране Врховног суда оцењени као неосновани.

По оцени Врховног суда на утврђено чињенично стање правилно је примењен закон и то одредба члана 246. став 3. у вези става 1 КЗ, будући да из чињеничног описа јасно произилазе радње које се односе на неовлашћену производњу опојне дроге, а које су предузимали у саставу групе.

Врховни суд је имао у виду да се у изреци пресуде као опојна дрога наводи „*Cannabis sativa*“, али је сасвим јасно, а што произилази и из Записника о вештачењу, да испитивани узорци представљају делове биљке *Cannabis*, која садржи ТХЦ (тетрахидроканабиол) у масеном уделу већем од 0,3%, те да се наведене материје *Cannabis* и ТХЦ налазе на списку психоактивних контролисаних супстанци Правилником о утврђивању списка психоактивних контролисаних супстанци, а током поступка на садржину физичко-хемијског вештачења није било примедби.

Бранилац окривљеног Ненада Стојчевића, такође као разлог подношења захтева за заштиту законитости, наводи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Врховни суд је захтев у овом делу оценио као недозвољен из разлога што наведене повреде закона у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у ставу другом изреке пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Паравиња, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић